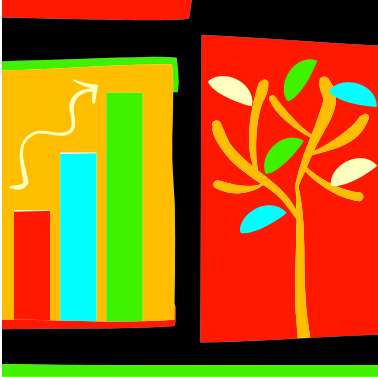

Nguyễn Quốc Nam

Trái Tim Ích Kỷ

Ngày ấy chúng tôi còn trẻ lắm. Nhóm 4 người chúng tôi - Một gái ba trai - là những học sinh nổi bật của lớp. Chúng tôi đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp bên nhau, cùng học hành, cùng vui chơi và cùng ... nghịch ngợm.

Quãng đời học sinh lặng lẽ trôi qua và tình yêu đã đến khi chúng tôi bước vào đại học. Tình yêu giữa em và một người trong nhóm - tạm gọi là người thứ nhất- được hai người còn lại tán thành và ủng hộ.

Chúng tôi vẫn là bộ tứ khăng khít cho đến khi người thứ nhất vượt biên và định cư ở nước ngoài. Những lá thư thương nhớ cứ vơi dần và em đã tuyệt vọng khi được tin người ta đã có người yêu nơi xứ lạ. Chúng tôi, hai kẻ còn lại, trở thành nguồn an ủi cho em. Em buồn lắm và muốn quên. Thường thường chúng tôi đi chơi cả ba, nhưng cũng có khi em đi chơi với từng người một.

Những buổi đi chơi như thế kéo dài suốt mấy năm đại học và đến một lúc, chúng tôi giật mình nhận ra mình đã vướng vào chữ "yêu". Hai chàng trai yêu một người con gái và người con gái phải chọn một. Người em chọn không phải là tôi. Họ yêu nhau nhưng không dám công khai cho tôi biết. Họ sợ tôi buồn, tôi đau khổ. Vì dù sao chúng tôi vẫn là bạn tốt của nhau. Và em, mỗi khi tôi buồn, đều quan tâm lo lắng. Em lo lắng sợ tôi đau khổ vì biết họ

yêu nhau.

Như thường gặp trong các tam giác ma quái của tình yêu, tôi đã ra đi vì không thể kéo dài mãi tình trạng này. Không hờn trách, không oán giận vì thật ra không có gì để mà hờn trách, oán giận. Tại một thành phố biển, tôi lao vào công việc. Tôi muốn lập gia đình để ổn định cuộc sống và quan trọng hơn, để quên. Vài cuộc tình đã trôi qua nhưng tất cả chẳng đi đến đâu. Chỉ bởi vì tôi không thể nào trao trọn trái tim cho người yêu. Mà có lẽ, tôi cũng chẳng còn trái tim của riêng mình để trao cho bất kỳ ai nữa. Trái tim tôi đã dành riêng cho em rồi!

Như một định mệnh, do yêu cầu công việc, tôi phải trở về công tác tại cái thành phố mà tôi đã chạy trốn. Họ đã có một đứa con khá khinh và đang sống rất hạnh phúc. Mọi việc tưởng đã an bài cho đến khi chồng em - bạn tôi - chết do tai nạn xe cộ. Tôi xuất hiện và một lần nữa trở thành nguồn an ủi em.

Bây giờ tôi là kẻ còn lại duy nhất trong ba kẻ trai trẻ xưa kia. Tưởng không có gì có thể ngăn cản được em và tôi đến với nhau. Và tôi biết, em cũng rất mong điều đó xảy ra. Nhưng tôi đã không thể vượt qua chính mình. Ý nghĩ tôi là người sau chót em chọn, cộng với những nỗi đau tinh thần mà tôi đã chịu đựng gần mười năm qua cứ dày vò khiến tôi trở nên ác độc, ác độc với em và ác độc với cả mình. Giờ đây em vẫn một mình nuôi con, và tôi, vẫn một mình cô độc. Tôi không biết ai có lỗi trong việc này, có lẽ kẻ có lỗi là trái tim của tôi. Ôi! Trái tim ích kỷ của tôi!

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003